

fátte saatnud, ja perre luggu sai sel wifil, et súndis úhhel hobil selle sannaga úhte, mis pühha Paulus rágib, útteldes: „Wan nad asjad on móda láinud, wata, keif on ueks sanud.“ — Se, kes sedda perret enne olli náinud, ei arwand sedda núüd mitte seddasamma ollewad. Mees ja naene kóndisid Jesanda palle ees. Nende abbiello olli úhhomelelinne: nende maia luggu olli nabridele heafs óppetusseks. Lapsed said hoolsal wifil ning Jummalafartusses kaswatud, said ikka puhta rietega ehhitud, ja úhhe móistlikko wagga foolmeistri hole alla pandud. Maria isse árranes óitfes kui lillikenne omma illusa náoga, sai priskeks táieks innimeseks, ja temmal olli allati ossa selle wággewa ja halleda hinge sóbraga, „kes linnud taewa al toidab ja lillikesed wálja peál ni kánaste ehhitab.“ Perre issal olli peagi ni paljo töödd, et kolm ammeti selli piddas ja omma iggapárawast leiba ennám kui rohkeste sisjetenis, sest et olli hásti óppind

mees omma ammeti polest. Sai peagi omma heateggiattele keif sedda fátte mofsta, mis ollid temma hádda põlwes temma abbiks fullutanud, ja jái temmale ikka weel ni paljo járrele, et sai omma armastusse weringid waestele rohkeste jággada. Emma toimetas omma maia asjo rruiste ja weel priskeminne kui ennemuiste. Móllemad wannemad ollid iggal pühhapárawal omma lastega kirrikus kous. Jummalarahho hingas nende kaittuse peál, sest se rahho Würst olli isse seál asset wótnud. Jessa ja emma láksid usna wannaks ja auuga halliks. Surrid wimaks peagi teine teise járrele árra rõõmsa usso tees selle sisse, kes neile olli sanud úllesõusmisseks ja elluks. Moria sai mehhele úhhe ausa jummalafartlikko tisteriga, kelle kássi hásti káis. Móllemad kaswatasid naese wenda ja ódde lahke wifiga táieks ausaks innimeseks, ja párrast nende ommad lapsed said neile iggapiddi rõssiseks rõmufks.